

2 Het scheppingsverhaal

Al eeuwenlang spraken de mensen tegen God. Met vallen en opstaan probeerden ze te leven zoals Hij van hen vroeg. Ze waren dankbaar omdat het leven mooi was, omdat er zoveel dingen waren om van te genieten. En ze vertelden elkaar een prachtig verhaal over hoe het ooit begonnen was:

Het verhaal voor
de kinderen
Kolet Janssen

In het begin was alles afschuwelijk. Het was donker en gevaarlijk en vol gapende afgronden en er was nog helemaal niets leuks te beleven. Er was veel te veel water en een gierende wind en alles liep door elkaar. Toen kwam God om orde te scheppen in die chaos.

God sprak: 'Er moet licht zijn!' En meteen was er licht. God zag dat het licht goed was. Zo maakte Hij een verschil tussen de lichte dag en de donkere nacht. Dat scheelde een stuk. Zo verliep de eerste dag.

God sprak: 'Er moet een hemelgewelf komen om het water daarboven tegen te houden en lucht te geven aan wie op aarde zal wonen.' God maakte een hemelkoepel, die het water daarboven tegenhield. Het werd steeds beter. Dat was de tweede dag.

God sprak: 'Onder de hemelkoepel moet al het water samenvloeien naar één plaats, zodat er ook een droog stuk vrijkomt.' God noemde het samengevloei-de water zee, en het droge stuk noemde Hij land. God was er heel tevreden over. Hij zei: 'Op het land moeten planten groeien, gras en struiken en bomen, allemaal met hun eigen vruchten en zaad.' En dat gebeurde ook: overal schoot jong groen op en bloemen en struiken en bomen met heerlijke vruchten. God vond het heel mooi. Dat was de derde dag.

God sprak: 'Aan de hemelkoepel moeten lichten schijnen. Ze zullen dienen om de aarde te verlichten en om de nacht en de dag uit elkaar te houden en om te weten in welk seizoen je bent.' God maakte de twee grote lampen: de zon was de grootste en moest de aarde overdag verlichten, de maan was de kleinste en diende voor 's nachts. Hij maakte ook de sterren. God zag dat Hij het goed geregeld had. Dat was de vierde dag.

God sprak: 'In het water van de zee en in de lucht moet wat leven komen.' God maakte de grote en de kleine vissen, de krabbetjes en de kreeften en de mosselen en alles wat er in het water leeft. En in de lucht maakte Hij arenden en mussen en duiven en meeuwen en vlinders en kevertjes, elk met hun eigen vleugels. God lachte toen Hij al die drukte zag. Precies goed zo, dacht Hij. God zegende al die levende wezens. Jullie horen bij Mij, zei Hij. Jullie zitten zo in elkaar dat jullie zelf kunnen zorgen voor kleintjes. Zorg ervoor dat de lucht en de zee vol zitten met leven! Dat was de vijfde dag.

God sprak: 'Ook op het land moet er leven komen'. God maakte wilde en tamme dieren: leeuwen en olifanten, paarden en schapen, wolven en honden en nog veel meer. En ook kleine kruipende diertjes zoals wormen en spinnen. Zoveel soorten maakte Hij, Hij kon er haast niet genoeg van krijgen. Hij vond het prachtig.

God sprak: 'Nu ga Ik iets maken dat een beetje op Mij lijkt, een wezen met verstand en een hart, dat kan zorgen voor alles op aarde.' God maakte de mens als Zijn beeld: een man en een vrouw. Hij zegende hen. Hij zei tot hen: 'Jullie horen bij Mij. Jullie moeten zelf zorgen voor kleintjes zodat er heel veel mensen op aarde zullen wonen. Samen moeten jullie zorgen voor de dieren. En de planten zullen voedsel zijn voor Jullie, en ook voor de dieren.' God keek rond naar alles wat Hij gemaakt had en Hij was er heel tevreden over. Dat was de zesde dag.

Zo maakte God de aarde die wij kennen, met alles erop en eraan. Op de zevende dag rustte God uit en genoot van alles dat Hij gemaakt had. Hij maakte een heilige dag van die zevende dag, omdat het de dag was waarop alles was afgerond. Ook voor de mensen moest de zevende dag een speciale dag blijven, altijd opnieuw. Om elke week opnieuw te kunnen genieten van al het mooie dat God had gemaakt.